

Jiina Tanskanen

TÄMÄ
KESÄ

on

MEIDÄN

WSOY

Tiina Tanskanen

TÄMÄ

KESÄ

on

MEIDÄN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENSIMMÄINEN PAINOS

© TIINA TANSKANEN JA WSOY 2026

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-951-0-52108-3
PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:
TUOTEVASTUU@WSOY.FI

ANETTE SÖDERSTRÖM tarkasteli itseään sovituskopin peilistä. Mustat, hillityin tekotimantein koristellut ratsastushousut imartelivat hänen solakkaa, melkein 60-vuotiasta vartaloaan. Hän ei ollut varma, näyttikö hän housuissa uskottavalta hevosnaiselta, mutta hyvältä hän ainakin näytti, ja housujen materiaalikin tuntui laadukkaalta. Nämä hän ostaisi.

– Mitä muuta mä vielä tarvitsen? Anette kysyi hevos-tarvikeliikkeen myyjältä, kun tuli ulos sovituskopista. – Että voin ratsastaa.

Nuori myyjä nosti kysyvän katseensa Anetteen.

– Niin siis mitäs sulta puuttuu? hän uteli vähän liian innokkaalla äänellä.

Anette ei voinut olla panematta merkille myyjänaisen virheetöntä, kimmoisaa ja kuulasta ihoa sekä tuuheita ripsienpidennyksiä. Kateus on kauhean iso sana, mutta Anette tunsikin ainakin jonkinlaisen epäreiluuden piston sisimmässään. Hän lohduttautui kuitenkin sillä, että lopulta aika olisi armoton myös tätä vielä niin kovin freesiltä vaikuttavalle naisenalulle.

– Kaikki puuttuu. Paitsi nämä housut, Anette vastasi. – Olen menossa ratsastusleirille.

– Eli sä olet aloittamassa ihan uuden harrastuksen? myyjä varmisti ja räpsäytti pari kertaa ripsiään.

– Tavallaan, Anette vastasi ja laittoi valitsemansa housut ostoskoriin. – Ainakin kypärä? Hanskat? Kengät? Vai saappaatko ne on?

– Etsitään sulle kaikki tarvittava, myyjä ilmoitti topakasti ja lähti johdattamaan Anettea kohti kypäräosastoa. – Onko sulla jokin budjetti tälle kaikelle?

– Ei ole, Anette ilmoitti epäroimättä. – Maksaa mitä maksaa.

Myyjän ilme muuttui entistä maireammaksi ja hän jatkoi matkaansa reippain askelin. Ehkä neiti Siloposki sai provikkaa myynneistään, Anette päätteli. Hän puikkelehti siististi järjestelyjen hyllyjen välistä myyjän perässä ja silmäili hevostarvikkeita, joista suurimman osan käyttötarkoitusta hän pystyi vain arvailemaan.

– Minne olet menossa leirille? myyjä kysäisi, kun he saapuivat kypäräristön eteen.

– Usva-ahon Ratsutilalle, Anette totesi. – Se on pieni talli vähän kauempana täältä. Et ole varmaan kuullut.

– En, myyjä myönsi ja mittaili kypäriä katseellaan. – Toivottavasti on ihana paikka.

Anette lennähti hetkeksi ajatuksissaan Usva-ahoon. Paikka tosiaan oli upea laakeine peltoineen ja vehreine metsineen. Rustiikkiset maalaistalon rakennukset huokuivat idylliä, ja varovasti kumpuileva maasto toi hieman mieleen Toscanan.

– Mikäs sai sut innostumaan ratsastamisesta tässä vaiheessa elämää? myyjä tiedusteli samalla, kun hän ojensi Anetelle ensimmäisen kypärän sovitettavaksi.

Kylläpä tyttö jaksoi pitää keskustelua yllä. Anette painoi kypärän päähänsä ja pohti hetken vastaustaan.

– Aika tuntui nyt oikealta, hän lopulta sanoi vältellen myyjän katsetta.

Myyjä ei kysynyt enää tarkentavia kysymyksiä. Anette napsautti kypärän leukahihnan lukon kiinni. Tietenkään hän ei voinut paljastaa, että hänen syynsä Usva-ahossa leireilyyn eivät liittyneet mitenkään hevosiin tai ratsastamiseen.

1

MAANTIEN REUNASSA törrötti oikealle osoittava tienviitta, jossa oli laukkaavan hevosen siluetti ja teksti: *Usva-ahon Ratsutila*. Kyltin näkeminen sai sekä Maarian, Kertun että Stellankin kohentamaan asentoa mustan Porsche Panameran penkillä niin, että nahkaverhoiluun liimaantuneet hikiset takareidet vain narahtelivat.

– Sama kyltti, Maaria hymähti takapenkiltä. – Ihan hapristunut jo, kun on möllöttänyt tuossa luoja ties kuinka kauan.

– Täällä ei ole mikään muuttunut, Kerttu naurahti etupenkiltä ja nosti aurinkolasit silmiltään.

– Ehkä pieni ruiskaus maalia ei tekisi huonoa tuollekaan, punapäinen Stella nyökkäsi kohti tien oikealla puolella kohoavaa rakennusta.

Se oli entinen kyläkauppa, jonka keltaisen maalikerroksen hilseily toi Maarian mieleen vanhan Head & Shoulders-mainoksen ja sen, kuinka kyseinen shampoo ei ollut koskaan toiminut Maarian miehellä Kimmolla, jonka pää varisi edelleen ajoittain kuin joulukuusi loppiaisen tienoilla. Maalauslaiminlyönneistä huolimatta rakennus vaikutti asutulta. Kauppaa siinä ei enää ollut, mutta pihalla lojui polkupyöriä ja haalistuneita hiekkaleluja. Vanha puutarhakeinu näytti

niin laholta, ettei Maaria olisi uskaltanut änkeä siihen ahteriaan.

– Muistatteko kun loikoiltiin tuossa keinussa ja syötiin jätskejä? Kerttu huokaili nenä kiinni auton ikkunassa. – Ja Justiina-poni odotteli kärryjen kanssa aidantolpassa kiinni.

– Ne oli niitä hirveitä lakkatuutteja, Stella muisteli hapuillessaan kuskin paikalla lyhyillä jaloillaan jarrupoljinta. – Muut jätskit oli aina loppu.

– Ei me tuohon kaupalle pelkkien tuuttien takia kärrytelty, Maaria naurahti ja katsoi Kerttua merkitsevästi. – Mikä sen sun mopopojan nimi olikaan?

– Minkä mun mopopojan?

– Sen, joka ajoi tuunatulla Honda Monkeylla, Stella muistutti kääntäessään auton kapeammalle hiekkatielle. – Z50J muistaakseni.

– Kaarinahan ajoi sen pois tallilta, kun se tunki sinne Kerttua tapaamaan? Maaria henkäisi päätään pyöritellen.

Hän vilkaisi Kerttua, jonka tiesi tasan tarkkaan muistavan kyseisen pojan ja Kaarinan reaktion. Maaria ei ollut nähnyt Kaarinaa, Usva-ahon tallin pitäjää, koskaan aiemmin tai sen jälkeen niin vihaisena. Silloin hän oli pitänyt Kaarinaa vähän tiukkapipona, mutta tätä nykyä hän ymmärsi erittäin hyvin, ettei se ollut ollut Kaarinalle optimaalinen tilanne, että hänen vastuullaan olleet nuoret juoksentelivat pitkin metsiä tuntemassa kieltään ties millaisten mopopoikien kurkkuihin. Kerttu oli nuorena usein rikkonut sääntöjä ja rajoja silloin, kun oli ollut kyse poikajutuista. Ja Maaria oli saanut aina olla se, joka oli joutunut selittelemään.

Hiekkatie mutkitteli muutaman kilometrin metsän läpi, kunnes tiukan mutkan jälkeen avautui näkymä hevoslaitumelle, joka kumpuili aina kaukana siintävään koivikkoon asti.

Kesäkuun aurinko hiveli vihreyttään hehkuvaa heinikkoa. Naiset tuijottivat näkyä sanattomina. Maariasta tuntui kuin Stellan Porsche olisi aikakone, jolla he olivat matkustaneet takaisin teini-ikään. Maaria muisti, miltä kostea ruohikko tuntui paljaiden jalkojen alla, kun kirmasi keskellä kesäyötä pitkien peltoja. Miten sumu levittäytyi iltaisin maiseman ylle kuin discosavu. Tai miten yksinäinen, kiivas hevosen hirnahdus vavahdutti halkoessaan muuten hiljaista maisemaa. Oli kulu-
nut melkein 20 vuotta siitä, kun he olivat viimeksi käyneet täällä. *Usva-aho ei ole paikka vaan mielentila*, he olivat aikoi-
naan runoilleet.

– Tuolla on heppoja! Kerttu hihkaisi, kun he kaarsivat pihatielle, jonka toista puolta reunusti kaurapello ja toista puolta hevoslaidun.

Lähimpänä tietä laiskasti häntäänsä heilautteli rautias, hieman rotevahko ruuna, ehkä eestinhevonen. Kauempana pieni lauma hevosia rouskutti levollisesti heinää. Maaria katsoi Usva-ahon isoa, kermanväristä päarakennusta. Se oli vai-
kuttava, ehkä jo 1800-luvun lopulta peräisin oleva maalaistalo, jossa oli leveät ikkunapuitteet ja lasiveranta. Valkoisten palkkien kehystämä kuisti avautui hevoslaitumelle päin. Siinä kel-
paisi iltaisin istuskella ja siemailla lasi tai kaksi viiniä.

Stella pysäytti autonsa tallin viereiselle pienelle parkki-
paikalle. Talli oli remontoitu vanhaan navettaan, jonka val-
koista kivijalkaa täplittivät luonnonkivet. Koko pihapiiri huo-
kui idylliä. Maaria nousi autosta ja suoristi turkooseja capri-
housujaan. Hän nuuhkaisi tuomentuoksuista ilmaa ja tunsu
viime aikoina hieman korkealle kivunneen verenpaineensa
heti laskevan. Maaria antoi katseensa kiertää maisemassa. Pää-
talon viereen oli noussut terrassirakennelma paljuineen, mutta
muuten pihapiiri oli melko lailla entisellään.

Maaria huomasi, että Kerttu istui edelleen autossa silmät kiinni älypuhelimessaan ja näpytti kiivaasti viestiä. Varmaan taas joitain työjuttuja, Maaria päätteli. Stella sen sijaan tiiraili autonsa kylkeä ja siveli ovesta mukamas näkemäänsä rantua kulmat kurtussa. Maariaa huvitti. Stella oli aina ollut teknisten vehkeiden perään, eikä into näköjään ollut laantunut, vehkeet vain olivat muuttuneet paljon kalliimmiksi. Maaria mietti hetken omaa vanhaa Hondaansa, joka piti outoa naksutusta ja jonka kylkeä koristivat muutkin kuin pelkät mielikuvitusrannut.

Ratsastuskentällä tallin takana näkyi olevan tunti meneillään. Hiekka pölyysi laiskasti, kun puoliverinen ruunikko jolkotti maltillisesti eteenpäin touhukkaan ratsastajan keventäessä hieman liiankin lennokkaasti. Pieni ja pyöreä poni puolestaan jekutti ratsastajaansa napsimalla heinätukkoja suuhunsa kenttää ympäröivän aidan reunoilta. Hintelän oloinen poika piti kaksikolle tuntia. Tai ehkä parikymppistä pitäisi sanoa jo mieheksi. Mies vilkaisi heitä muutaman kerran, mutta ei esittäytynyt eikä tullut puhumaan. Hänellä oli pitkä tukka poninhännällä ja päällään jokin musta bändipaita. Maaria ei tunnistanut bändiä, mutta se ei ollut mitenkään yllättävää.

– Vallataanko aitta? Kerttu kysyi virnistäen.

– Missä muualla me täällä muka nukuttaisiin, Stella hymähti.

Punainen, pihapiirin laidalla nököttävä aitta, tai pikeminkin vierasmökki, oli aina ollut heidän valtakuntansa. Pienenä he olivat viipottaneet aittaan makuupussit olalla heiluen heti auton ovien avauduttua, mutta nyt heidän täytyi malttaa kävellä ja käyttäytyä, vaikka jaloissa tuntuikin erilaista keveyttä kuin aikoihin.

– Vai olisiko meidän pitänyt kysyä, minne meidän oli tarkoitus majoittua? Maaria mietiskeli ääneen, kun he raahasivat

laukkujaan aittaa kohti. – Voihan olla, että täällä ei ole enää kaikki ihan niin kuin ennen.

– Ei varmaan olekaan, kun Kaarina ei enää ole puikoissa, Stella totesi ja vetäisi aitan vihreäksi maalatun oven auki.

– Mutta tämä on meidän aitta, piste.

– Kuka se uusi omistaja oikein on? Kerttu kysyi sisään astellessaan. – Toivottavasti kiva eikä mikään sekopää.

– Joku Tuija Metsämäki, Maaria vastasi. – Vaikutti puhelimessa kivalta, mutta pakostihan se vähän sekaisin on, kun on tällaiseen hommaan lähtenyt.

Maaria oli tietenkin se, joka oli hoitanut leirin varauksen ja kaikki käytännön asiat. Kertulla oli ollut kiireitä, eikä Stella ollut mikään asioiden järjestäjä.

Aitan pienestä ikkunasta oli näkymä ratsastuskentälle. Tuntia ohjaava poika juoksi siellä keppostelevan ponin vieressä, kun pieni ratsastaja yritti sinnikkäästi pitää ratsunsa ravissa. Opettaja joutui vähän väliä maiskuttamaan ja tarttumaan kiinni ponin ohjista. Maaria silmäsi nopeasti Stellaa, joka oli keskittynyt älykelloonsa. Stella pystyisi kokonsa puolesta menemään pienilläkin poneilla, ja todennäköisesti vielä päätyisi tuon kujeilevan ponin selkään.

Maariasta aitan tuttuus tuntui kaikkien vuosien jälkeen oudolta. Mökki oli hirsinen ja siinä oli makuupaikat kuu-delle. Vanhat, kauttaaltaan kirjoituksin ja hevosaiheisin piirroksin tussatut kerrossängyt olivat vaihtuneet siistinnäköisiin runkopatjavuoteisiin. Lautalattia oli kulunut, ja seiniä koristivat iänikuiset hevostaulut. Keskellä aittaa oli vanha pirttipöytä, jossa oli uusi lakkapinta. Se saattoi hyvinkin olla sama pöytä, jonka ääressä he olivat aikoinaan pelanneet satoja paskahousuja ja ristiseiskoja. Maaria raivasi pöydällä lojuvat suttupaperit ja kynät siistiin kasaan. Hänen oli vai-

kea sietää epäjärjestyä. Heittäessään muutaman ruttuisen talouspaperinpalasen roskeen Maaria huomasi, että yhden sängyn vierellä lattialla oli konjakinvärisen viikonloppulauku ja Hööksiin kassi, josta pilkkisivat tekotimantein koristellut ratsastusleggingsit. Joku muukin siis majoittuisi heidän kanssaan. Ovenpielestä Maaria bongasi käyttämättömän näköiset ratsastussappaat. Tämä joku oli selvästi panostanut tähän leiriin. Maaria alkoi salaa toivoa, että hänen ratsastusvaatteensa olisivat edes suurin piirtein ehjät, sillä hän ei ollut muistanut tarkastaa niitä ennen kuin sulloivat ne kassiin.

– Tuleekohan tänne paljon muita meidän ja tuon yhden lisäksi? Kerttu pohti työntäessään kassinsa seinänviereisen sängyn pätyyn.

– Somessa taisi lukea, että tänne otettaisiin maksimissaan kuusi leiriläistä, Stella muisteli riisuessaan jaloistaan niitein koristeltuja mähäreitä.

– Saa nähdä, onko ne yhtä mielenkiintoisia tapauksia kuin täällä on joskus ollut, Maaria naurahti. – Muistatteko sen yhden, joka toi oman samovaarinsa mukanaan leirille?

– Tai ne kaksoset, jotka pakotti meidät osallistumaan niiden venyttelysessioihin iltaisin? Kerttu hymähti ottaessaan puhelimen käteensä. – Ja nauroivat, jos me ei taivuttu yhtä hyvin kuin ne.

– Kyllä mun suosikki oli se, joka ei käynyt kertaakaan suihkussa, Stella tokaisi ja nyrpisti nenäänsä.

– Ei hitto, Kerttu purskahti nauruun. – Eikö me sanottu sitä Haisuliksi?

– Me on oltu niin leirikiusaajia, Maaria pudisteli päätään samalla, kun työnsi limpparipullojaan aitan nurkassa hurisevaan jääkaappiin. – Joudutaan helvettiin.

– Toivottavasti helvetissä on suihku, Stella huokaisi istah-
taessaan yhdelle huoneen sängyistä.

Maaria pani merkille, että sänky oli niin korkea, etteivät
Stellan jalat yltäneet lattialle. Stella tutkaili taas hetken älykel-
loaan mietteliään näköisenä ja huokaisi sitten syvään. Maarian
oli aina ollut hankala tulkita, mitä Stella milloinkin ajatteli.
Nyt hän oli koko ajomatkan aistinut tässä pientä vaisuutta,
ehkä jopa surua. Mutta ei Stella puhunut juurikaan omista
asioistaan. Sellainen hän oli aina ollut.

– Mutta täällä ollaan taas, Maaria henkäisi. – Niin kuin
ihan oikeasti ollaan.

– Jep, Stella naurahti ja nosti katseensa kellostaan. – En
vielä reilu viikko sitten olisi osannut kuvitella olevani täällä
tänään.

– Sä ehdotit Maaria tätä leiriä just oikealla hetkellä, Kerttu
vastasi ja rojahti pirttipöydän ääreen istumaan. – Tässä on
tapahtunut kaikenlaista.

– Ai. Kuinka niin? Maaria sanoi ja katsahti Kerttua. Kertun
sanat olivat kuin mystinen somepäivitys, joka kerjäsi kysy-
mään lisätietoja. – No?

Kerttu veti syvään henkeä. Se oli pitkä tarina.

2

Viikkoa aiemmin

KERTTU VILKAISI keittiön integroidun uunin kelloa. Se näytti 8.27. Hän sipaisi polkkatukkansa nopeasti lämpöraudalla suoraksi, heitti tallirepun selkäänsä ja läppärilaukun olalleen. Hänellä olisi tasan kolme minuuttia aikaa kävellä Kaarlenkadun ratikkapysäkille, jotta hän ehtisi hypätä ysiin, joka veisi hänet Kampintorille sen verran hyvissä ajoin, että hän istahtaisi jopa minuutin ennen palaverin alkua Sizzle Creativen neukkarin keltaiseen Kukkapuron nojatuoliin häntä kymmenen vuotta nuorempien, dynaamisten kollegoidensa viereen.

– Mä tulen sitten ratsastuksen jälkeen, Kerttu huikkasi ovelta.

– Hei hei hei, Simo älähti ja kiirehti läppäritään eteiseen.

– Missä mun hali?

Kerttu halasi Simoa hieman ihmeissään. Hänen aika-tiluunsa ei ollut laskettu ylimääräisiä hellyydenosoituksia. Kerttu joutuisi viivästyksen takia ottamaan muutaman juoksuaskeleen, että ehtisi ajoissa pysäkille.

– No niin, Kerttu hymähti, kun halaus vain jatkui. – Mikä sulle nyt tuli?

– Kai sitä nyt saa halata? Simo myhäili.

Kerttu tyytyi nyökkäämään. Hän ei jaksanut alkaa arvailla avopuolisonsa mielenliikkeitä. Kerttu ja Simo olivat olleet yhdessä melkein kuusi vuotta. He olivat aikoinaan törmänneet toisiinsa Flow-festareilla tismalleen samanlaisissa retroverkka-asuissa, joilla molemmat olivat yrittäneet epätoivoisesti pitää kiinni nuorekkuudestaan ja rennon hassuttelijan imagostaan. Siitä he olivat päätyneet treffailemaan ja lopulta seurustelemaan. Ja vaikka Kerttu oli kuinka yrittänyt pitää yllä alun kipinää, arki oli väistämättä tullut suhteeseen. Toki arki oli hyvää. Ei sellaista vuoristorata-ajelua, joka kutittaisi vatsanpohjasta, mutta kuitenkin ihan hyvää. Vähintään ookoota.

Ulkona kesäkuun alun lämpö iski vasten Kertun kasvoja. Aina tällaisella säällä Kertun teki mieli karata pois kaupungista. Laukata peltoaukealla tohkeissaan olevan hevosen selässä ja upottaa varpaat laiturilta veteen, joka tuntuisi viileältä ja vapaudelta. Tai sitten vaihtoehtoisesti lennähtää jonnekin Provenceen viiniviljelmän reunalle siemailemaan roséta ja kuuntelemaan kaskaiden konserttia.

Kesä Helsingissä oli ollut ihanaa ensimmäiset kymmenen vuotta. Mutta kun aikaa oli kulunut ja terassit ja niiden tarjoama elämä eivät enää huutaneet puoleensa yhtä kiihkeästi kuin joskus villeinä vuosina, Kerttu oli tajunnut, ettei Helsinki välttämättä ollutkaan se kaiken voittava loppusijoituskohde. Ehkä hän vielä muuttaisi ulkomaille. Tosinaan tai Etelä-Ranskaan johonkin villaan, jossa olisi viinikellari ja viisituhatta tarinaa. Tai ehkä häneen iskisi mielenhäiriö, ja hän ostaisi ränsistyneen mummonmökkin ja palaisi Itä-Suomeen. Kunhan elämä ei vain vahingossakaan lipuisi ohi. Mutta nyt oli nyt, eikä arki antanut loputtomasti aikaa unelmoinnille, kun hän painoi duunia ja oli illat tallilla tai kuntosalilla. Viikonloppuisin hän otti usein osaa

johonkin tankotanssin tai savenvalannan tapaiseen eksentrisen lajikokeiluun, kuten yli kolmekymppisen vapaaehtoisesti lapsettoman naisen kai kuuluikin. Pysähtymään hän joutui kerran viikossa terapiaistunnossaan, jossa ruodittiin, mistä kaikki hänen sielunsa rauhattomuus kumpusi, vaikka hänen elämänsä vaikutti loppujen lopuksi hyvin traumattomalta. Ei ollut eronneita vanhempia, ei kriisiin ajautuneita sisarus-suhteita eikä muitakaan klassisia trauman aiheita.

Kello 8.58 Kerttu istahti pitkän neukkaripöydän päähän kädessään latte, jonka vaahdotetulle pinnalle oli taiteiltu lehtikuvio. Kerttu oli tullut Sizzleen *creative directoriksi* kolme vuotta sitten, mutta hän piti silti jatkuvasti silmiänsä auki, jos jotakin uutta ja kiinnostavampaa olisi tarjolla. Hän tiesi olevansa ammattitaitonsa puolesta kovaa valuuttaa. Kertun puhelin värähti. Hän aukaisi Simon laittaman viestin ja ehti lukea vain sen alun: *Moi! Täällä kämppä tyhjänä ainakin kasiin asti. Tuu ajoissa niin ehditään panna. . .* Ja samassa ruutuun ilmestyi teksti, joka ilmoitti Simon poistaneen viestin. Kerttu tuijotti näyttöä epäuskoisena.

– Ei hitto tämä on suklaatäytteellä! Kertun viereen ilmes-
tynyt Juuso Martikainen rääkäisi ja työnsi suklaakastiketta
tursuavan kroissantin Kertun nenän eteen. – Miksi kaikki
pahat asiat tapahtuu just mulle?

– Se on kroissantti. Se on joka tapauksessa pelkkää rasvaa
ja jauhoa, Kerttu sai sanotuksi.

– Mä välttelenkin sokereita, Juuso selvensi ja tunki krois-
santin puolipakolla Kertun käteen.

Kerttu haukkasi. Suklaasydän oli vielä lämmin ja tuntui
lohdulliselta. Puhelin värähti jälleen. *Sori laitoin vahingossa
noita meidän kalastusreissun juttuja sulle, niin siksi poistin vies-
tin. Pus! Ja mukavaa päivää!*

Kun Kerttu astui turhuuksista täyttyneen työpäivän jälkeen ulos Fredrikinkadulle, ilma oli täynnä keuhkoihin taker- tuvaa katupölyä. Kerttu laahusti ajatuksissaan Rautatientorille ja hyppäsi bussiin, joka kuljetti hänet Itäväylää pitkin tallin läheiselle pysäkillä. Hän ei ollut sanonut epäilyttävästä viestistä kenellekään. Ei hänellä ollut töissä oikein ketään, kenelle puhua tällaisista asioista, eikä Kerttu ollut ikinä aiemmin ollut vastaavassa tilanteessa. Ei hän edes olisi halunnut paljastaa tapahtunutta kenellekään. Tämähän oli nöyryytys! Kuinka tyhmä ja naiivi hän oli ollut. Ei hän tiennyt, kuinka nyt kuulu toimia. Pitikö raivostua? Vai pitikö hillitä itsensä ja nousta tilanteen yläpuolelle? Oikeastaan Kerttu ei edes osannut sanoa, miltä hänestä tuntui.

Bussista päästyään Kerttu raahusti pihan poikki pitkulaiseen talliin, jota halkoi leveä käytävä. Se oli yksi ratsastuskoulun kolmesta tallirakennuksesta. Krookus työnsi päätänsä Kertun syyliin ja puhalsi lämmintä ilmaa vatsalle. Tai niin Kerttu olisi toivonut sen tekevän, mutta todellisuudessa hevonen vain möllötti kyllästyneen näköisenä takapuoli ovelle päin kääntyneenä, kun Kerttu astui sen karsinaan. Hän kiersi Krookuksen viereen ja asetti kasvonsa hevosen sileää kaulaa vasten. Puoliverinen tuoksui tutulta ja turvalliselta. Hetken Kerttu yritti pillahtaa itkuun, mutta se tuntui teennäiseltä. Vaikka hän kuinka yritti lietsoa itseään, hän ei saanut tiristettyä edes pienen pientä kyyneltä. Miten Simon petos vaikuttaisi hänen elämäänsä? Hajoaisiko kaikki? Miten kävisi kaikille kesäsuunnitelmille? Heidänhän piti olla Simon kanssa lähdössä Lofootteille ensi viikolla. Toki se oli ollut alun perin Simon idea. Kai Lofootit oli retroverkkareiden tavoin jonkinlainen lohduton rimpui lu yrittää pysyä kiinni kalliolaisessa mielenmaisemassa, vaikka hipsterijuna oli mennyt vuosia sitten. Lofootitkin oli

varmaan jo ihan unohdettu ja jopa vähän nolo juttu. Tai siis *cringe*. Sen sanan hän oli pari päivää sitten oppinut. Varmaan nolo jo sekini.

– Moi Kerttu, kuului karsinan ovelta. – Ehtisitkö vähän auttaa tuon Monnin kanssa? Se ei taaskaan suostu nostamaan etujalkaansa, että saisin kavion puhdistettua.

Seija Pykäläinen puhisi ja venytteli lonkankoukistajiaan karsinan edustalla. Kerttu oli varma, että nainen oli hommannut sen ratsastajan fysiikkaan keskittyvän sovelluksen, jota kaikki somesyötteen mainostivat jatkuvalla tuuttauksella. Ja nuo Seijan liikkeet olivat taatusti osa jotain *pre ride* -rutiinia.

– Joo, voin mä, Kerttu vastasi ja lähti Seijan kanssa kohti Monnin karsinaa.

Monni oli iso ja raskas torinhevonen, joka teki usein vain sen, minkä katsoi välttämättömäksi. Seijan kaltaisille täti-ratsastajille Monni oli kuitenkin turvallinen valinta, se ei taatusti lähtenyt käsistä missään tilanteessa. Kerttu nappasi kaviokoukun Monnin harjakorista ja suuntasi hevosen oikean etujalan viereen. Monnin kavio oli valtava, kahvilautasen kokoinen.

– No niin, nostapas nyt, Kerttu sanoi ja painautui kevyesti tummanpunarautiaan hevosen lapaa vasten.

Monni ei hievahtanutkaan. Se vain mulkaksi Kerttua ja jatkoi heinien mussutusta. Kerttu tarttui uudelleen ruunan jalkaan ja nojautui voimakkaammin lapaa vasten. Jalka ei edelleenkään liikahtanut. Kerttu nojasi yhä kovempaa. Pian hevosen olisi pakko nostaa jalkaansa säilyttääkseen tasapainonsa. Mutta ei.

– Nyt sä muuten nostat sen jalan, Kerttu puhisi ja telkkusi jalan vieressä yrittäen voittaa voimakilpailussa 700-kiloisen eläimen.

Monni huokaisi syvään. Ihan kuin henkäisyssä olisi ollut mukana lusikallinen pilkallista naurahdusta. Se oli hetki, jolloin Kertulla napsahti.

– Nyt on äijä sillä tavalla, että sä nostat tämän kavion tai sä itket ja nostat tämän kavion, Kerttu ilmoitti ja vetäisi hieman pelokkaan Seija Pykäläisen avukseen karsinaan.

Yhdessä naiset työnsivät Monnin painoa pois lattiaan liimatulta jalalta. Kerttu tunsi hien valuvan silmiinsä. Hän ähisi roikkuessaan kiinni jättimäisessä vuohisessa.

– Nyt Seija, kunnan uho päälle, Kerttu ärähti. – Me puhdistetaan tämä kavio!

Seija Pykäläinen päästi vaatimattoman ärähdyksen ja käski Monnia pikemminkin kohteliaasti kuin päättäväisesti, mutta Seijan kädetömyys ei estänyt Kerttua, joka minuuttien taistelun jälkeen sai kuin saikin nostettua Monnin hehtaarikavion käteensä. Hän ehti sipaista kaviota koukulla muutaman kerran ennen kuin hevonen vetäisi kavion takaisin maahan heilauttaen samalla Kertun takalistolleen karsinan turpeeseen.

– Toi lasketaan, Kerttu huomautti kömpiessään ylös turvekasasta. – Mä puhdistin sen kavion. Eikö niin, Seija? Eikö niin!

– Okei, Seija Pykäläinen lausahti silmäillessään Kertun aavistuksen maanista olemusta otsa kurtussa. – Sä puhdistit sen.

– Todellakin puhdistin, Kerttu totesi housujaan puistellen ja tajusi yhtäkkiä täysin selvästi, mitä hänen täytyi tehdä. – Sori, mutta mun pitää mennä.

Kerttu nappasi tavaransa Krookuksen karsinan edestä ja juoksi bussipysäkille. Päättäväisyys tuntui paineena otsassa ja huminana korvissa. Simo ei odottaisi häntä kotiin, joten hän voisi yllättää tämän rysän päältä. Sen jälkeen hänen ei tarvitsisi jäädä jossittelemaan asiaa millään tavalla.

Kiitolaukkaa kohti käänteentekeväää kesää.

Kun vuosien etäännyttämät vanhat ystävykset Kerttu, Maaria ja Stella ajautuvat vuorollaan kriisiin, he päättävät paeta yhdessä. Pakopaikaksi sopii leiri iki-ihanalla Usva-ahon Ratsutilalla, jossa he aikoinaan viettivät kaikki nuoruutensa kesät. Tuttu paikka ja sen loputtomat pelot, kesäyöt ja samettiturpaiset hevoset upottavat naiset nostalgiaan. Mutta kun yksi leiriläisistä katoaa, kolmikko on valmis toimintaan. He päättävät selvittää mysteerin.

Ratkeaako pikkukylää kuohuttava katoamistapaus? Syttyykö leiriromansseja? Ja miten elämä jatkuu leirin päätyttyä? *Tämä kesä on meidän* on hevoskirja aikuisen makuun ja pienellä dekkarikierteellä piristetty hyvänmielen romaani niillekin, joilta ponivuodet jäivät väliin.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-52108-3